

Újfolyam

93. szám

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fasori Református Egyházközség hírmondója

2024. december

BÚÉK!

BÍZD ÚJRA ÉLETED KRISZTUSRA!

*„Abban nyilvánult meg
Isten irántunk való szeretete,
hogy egyszülött Fiát
küldte el Isten a világba,
hogy éljünk őáltalán.”*

(1 János 4, 9)

A MENNY ÉS A FÖLD ÖSSZEÉR

„Ne féljetelek, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.” (Lk 2,10-11)

Karácsony arról ad hírt nekünk, hogy a menny a földdel összeér. Minden földi ünneplés, a legjobban előkészített is üres e nélkül, mulandó és tulajdonképpen hiábavaló. Jelen van-e a menny a mi ünneplésünkben? Ez az igazi kérdés ezen az ünnepen. Ha nem hinnénk, lássuk meg hát, hogy karácsonykor nem ember jelentette be a hírt, hogy az Úr Jézus Krisztus megszületett, hanem angyal, egy mennyei hírnök. Sőt, ezt követően mennyei seregek sokasága énekelt ott, a betlehemi mezőn. Mert az Úr Jézus Krisztus maga is a mennyből érkezett.

Aki nem a mennyekre figyel a karácsonyban, az kimarad abból, amit Isten készített a számára. Mi lesz a következménye? Nagy csalódás, nagy kiábrándulás, nagy keserűség, nagy harag. Igen, ma is sokan nagy tehernek érzik az ünnepet, sok hűhó semmiért, sok látszat, nagy üresség. Nagy szavak kis fedezet, nagy körítés, kis eredmény. Az emberi mindig ennyi, a földi nem elégít meg igazán soha. Lehet, hogy mások örülnek mégis, az ajándéknak, a megállásnak, az együttlétnék egymással. S ez mégsem teljes, mert földi öröm, s kicsiny öröm ez ahhoz képest, ami ajándékként miénk lehet. Mert a karácsony valódi következménye a nagy öröm! „... nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz...”

Ez az angyali, mennyei hír az első evangelizáció, örömhír hirdetés. Elsőként

egyszerű pásztoroknak szólt, de ez az egész nép öröme lett. Igen, mert Isten népe a nagy öröm népe, a mennyei öröm népe, akinek nem földi örömöcskéik jellemzik az életét, hanem ez a mindennél nagyobb öröm. Ez az Úr Jézus Krisztus által adott nagy ajándék az, ami az egész nép közös kincse. Kicsinyeké és nagyoké, mindenféle emberé. S hogyan lehet ez a miénk?

Úgy, hogy megelőzi ezt 1. egy nagy félelem, 2. egy nagy örömhír és 3. egy nagy szabadítás. 1. **Nagy félelem** A pásztorok életében a nagy örömet, nagy félelem előzte meg. Miért vett erőt rajtuk ez? Így olvassuk: „*És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége.*” (9.v.) Isten dicsőségének ragyogása félelmet keltett: „*és nagy félelem vett erőt rajtuk.*” Mert Isten tisztasága, szentsége, világossága megrendítően más, mint a mi életünk. A vakító nap átvilágítja ablakainkat és látjuk, hogy milyen sok folt van rajtuk. A még működő dorogi szénbányából feljőve, teológus korunkban a fényben láttuk meg igazán, hogy milyen koszosak vagyunk. Karácsony leleplezi a mi bűneinket. De hangzott a jó hír. 2. **Nagy örömhír** „... nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma nektek...” Üdvözítő született, Szabadító, Megmentő, „*mert ő fogja megszabadítani népét bűneiből.*” (Mt 1,21) Isten, kiválasztott népének szabadítást készített a bűnből, mindenből, ami elválasztja Őt a mennyeitől, az élet forrásától. Az örömhír a szabadítás örömhíre, a Szabadító elérésének az örömhíre, Aki által szabaddá lehetünk a bűntől. Ez a meny-

nyei jó hír! S a hír beteljesedett. Mert végbement, ami akkor hirdettetett, és Aki akkorszületett meg is halt, hogy megszerezze a szabadságot. 3. **Nagy szabadítás** „Krisztus szabadságra szabadított meg minket...” (Gal 5,1) Ez a szabadítás valóságos, „Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.” (Jn 8,36) és tökéletes, teljes „Eltörölte a követeléseivel minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt...” (Kol 2,14) Nincs semmi és senki, aki jogosan vádolhatna minket. Szabadok vagyunk és ennek a szabadításnak,

szabadságnak az öröme, a Szentlélek öröme tölti be a szívünket.

A megszabadítottak nagy öröme ez, a karácsony igazi ajándékának következménye. Ha ez a miénk, akkor minden a miénk, ha ez hiányzik, akkor minden hiányzik. Lehet bármilyen földi öröm, bármilyen ajándék eltörlődik e mellett, és nem más, mint gyarló pótlék, pillanatnyi, mulandó semmiség. Miénk lehet a valódi, a teljes, az örök, ha a mi életünkben is összeér a föld és menny.

Somogyi Péter lelkipásztor

***Minden kedves Olvasónknak áldott
Karácsonyt, és Istentől megáldott
békés, boldog új évet kívánunk
szeretettel!***

A Fasori Harangszó szerkesztői és szerzői

TÚLCSORDULÓ OLAJ, TÚLÁRADÓ HÁLA

Női csendesnap a Fasorban

Isten pazarló szeretetéről, hálaadásról, konzumkereszténységről, médiamisszióról, a talentumaink felhasználásáról és sok más értékes üzenetről volt szó.

Világítsunk ott, ahol vagyunk, a családukban, a munkahelyünkön, a lakóhelyünkön, a média felületein! – erről szólt a Női csendesnap, ahol a bizonyágtételek és az igei tanítás megerősítést adtak és tükröt tartottak elénk. Több korosztály volt együtt október 5-én, megtöltöttük a Julianna iskola dísztermét.

Mint túlcorduló olaj

Egy asszony a leprás Simon házába megy,

feltöri az alabástrom szelencét és ráönti Jézus fejére az olajat (Mt 26, 6-14). Mind a négy evangéliumban benne van ez a történet. A ház megtelt finom illattal, nagyon sokan voltak ott – ahogy most mi is –, amikor ezt átélték – mondta **Somogyiné Ficsor Krisztina** lelkipásztor a bevezető áhítatban. Egy igemagyarázó szerint ez olyan történet, amelyben minden korszak minden embere megtalálhatja magát.

Ez az olaj, ami lecsurog Jézus lábán és fején Istent jelképezi, aki ilyen túlcordulóan, nagylelkűen, minden értelmet felülmulóan szeret bennünket. A mennyei Atya az egyetlen fiát küldte, aki eljött hozzánk. Jézus nem úgy viselkedett, mint a királyok királya, hanem túlradó szeretettel lehajolt

Földi-Kovács Andrea – aki korábban a Credo tv műsor szerkesztője volt, jelenleg az Axióma és a Védett Társadalmi Alapítvány egyik vezetője – bizonyágtételében beszélt a szolgálatáról.

a legkisebbhez és vállalta a szegénységet. Nem ezüstön és aranyon váltott meg bennünket, hanem az ő drága vérében, ami ugyanúgy csordult ki és folyt le. Ezt a túláradó, kiömlő szeretet megérteni nem lehet, csak átélni. Lázár testvére, Mária – aki ezt megtette – ezt élte át, és mindenki, aki ott volt a teremben. Simon, aki leprás volt és meggyógyult, a tanítványok, az asszonyok, a zarándokok, a falubeliek, akik mind átéltek Lázár feltámasztását.

Itt van egy asszony, aki csodálatos példát mutat, aki így fejezi ki a háláját, a szeretetét, az áldozatkészségét, az odafordulását Jézus Krisztushoz. Világít mindenki között, miközben az egész közösség előtt megszólják és leintik. Látjuk, hogy Jézus felemeli őt és helyre teszi ezt az egészet. A temetésére kenetik meg, biztosan rajta volt ez az illat az egész nagyhéten keresztül.

Túlsorduló az ő hálája. Nekünk is okunk van mérhetetlen hálára, hiszen kihozott bennünket a sötétségből, a bűn rabságából, betegségből. Milyen az én hálám? Hol látszódik, meddig tart, mit fejez ki az én hálám? Észreveszem-e a hála-okokat? Azokat is, amiket természetesnek gondolok? – tette fel a kérdést.

Alabástromszelencében volt a nárdus olaj, amit ez az asszony ráöntött Jézus lábára és fejére. A nárdus olaj a Himalájában 3000-5000 méter magasan gyűjtött növénynek a gyökeréből préselt, sűrű olaj, ami nagy érték és ritkaság. A tanítványok azt mondták, hogy az ára egy éves munkabérnek az értéke.

Ez az asszony mindent odaad. Nem azt nézi, hogy mennyibe került, mert ő már mindent megkapott és adni szeretne. Szabad a birtoklástól, és attól is, hogy mit mondanak róla. Ezzel szemben ott vannak a férfiak, elsősorban Júdás, aki elkezd mé-

A Csendesnap résztvevőinek plakát mutatta az utat az előadóterembe.

regetni, hogy mennyibe kerül, mond egy keserű, lázító mondatot, amivel leszidja ezt az asszonyt. Döbbenetes látni, hogy nincs közöttük egyetlen egy sem, aki azt mondja: de hát mit kaptunk Jézustól? Ő mindent odaadott, hogyne adnánk oda neki mindent? A keserűség hat, pedig micsoda bátor dolog lenne kimondani, hogy én nem ennek adok teret.

Mit jelent számunkra az Isten nagylelkű szeretete, amit átéltünk, megtapasztaltunk és az igében látunk? Kire hasonlítunk ebben a történetben? Simonra, aki félhangozatosan magában gondolkozik és ítélkezik mindenki felett? Megvetjük, gyűlöljük őt, mint a féltékeny írástudók? Vagy szeretjük hűségesen, mégis hallgatunk, amikor támadások keresztüzzébe kerül az, aki kifejezi a szeretetét, mint ebben a jelenetben? Hallgatunk, mint a legtöbb tanítvány? Esetleg megsértődve és irigykedve reagálunk a jólelkűséget látva, mint Júdás? Pillanatok alatt ítélkezünk és vádaskodunk vagy térden állva sírunk, mint Mária, és szeretjük az Úr Jézus Krisztust?

„Bizony mondom nektek, hogy bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére!” (Mt 26,14)

Carpe Deum

Földi-Kovács Andrea – aki korábban a Credo tv műsor szerkesztője volt, jelenleg az Axióma és a Védett Társadalmi Alapítvány egyik vezetője – bizonyoságtételében beszélt a szolgálatról, a hivatásról és az Axióma küldetéséről. „Belőlem az Úr abból a farizeusból - akinek a házában vacsorázott - csinált olyan asszonyt, aki végül az ő lábára borította a nárdusolajat” – fogalmazott. Isten pazarló szeretetét ő is megtapasztalta az életében.

Az előadás elején körbeadott egy kis üveg nárdusolajat, amiből mindenki egy cseppet tett magára.

Andrea hivatásterülete a média és kommunikáció. 20 évig dolgozott televíziós újságíróként több csatornánál, később az Axióma Központhoz került, ahol jelenleg a Carpe Deum műsort szerkeszti és vezeti, amit „médiamisszióknak” tart.

Nem vallásos családban nevelkedett, gyerekként kereste a választ a nagy egzisztenciális kérdésekre, elszökött egy hittanórára, katolikus templomba járt, ahol 14 éves korában megkeresztelkedett. A keresztség alatt megtapasztalta, „milyen az, amikor Isten átserzeti az ember lelkét”.

Újságíróként és keresztény emberként hosszú ideig kontraszt volt a hite és a hivatása között, a média egészen más világ, sokáig feszítette, hogyan tudná ezt a kettőt összeegyeztetni. Lélekemelő olvasmány került a kezébe *Isten barátai* címmel, mely szerint mindannyian tudjuk teljesíteni a missziót, amire az Úr küld minket, a saját hivatásterületünkön belül is. Ekkor megálmodott egy olyan keresztény közéleti műsort, ami nem hitéleti, de aktualitásokkal,

közéleti kérdésekkel keresztény szemszögből foglalkozik. Ez lett a Credo, amelynek vezetése személyes és szakmai hivatás is volt számára. „Törekedtem Isten felé, a vallásos cselekedeteket is megtettem, de valódi hitre még nem jutottam” – vallja. „Konzumkereszténységnek, barátságos vallásosságnak, a magam esetében pedig vallásos szélhámosságnak hívom azt az életállapotot, mert ilyen voltam. Megvallottam Istent a számmal, de a szívembe nem engedtem be.”

„Azt kérte tőlem: Add oda a szívedet! Ezután az életem, a családjunk élete alaposan megváltozott” – emelte ki. „Amit az én életembe megcselekedett, az az újjáteremtés csodája, amikor egy összetört szívet, egy megtört életet, egy bűnös asszonyt, valakit, aki teljesen tönkremenni látszott, nem megragaszt, nem összefoltoz, hanem tökéletesen újjáteremt.” Csodálatos üzeneteket kapott: „Új életre hívlak, soha ne vedd le a tekintetedet rólam, megtanítalak a vízen járni” – hallottuk.

Női csendesnapon szolgáló férfi testvérek

„Amikor megyek, ahova hívnak, akkor ezt kérem az Úrtól, hogy Uram, hadd legyen a te kis rühes számárcsikód, amit az apostolok elkötöttek, akinek a hátára te felültél és bevitték Jeruzsálembe. Hadd legyen egy kis epizodista a te üdvtörténetedben, a megváltás történetében, hadd vigyem el a te szeretetedet és mindazt, amit te tettél velem, oda, ahova hívnak”.

Andrea a szakmai életéről és annak a megújulásáról is beszélt. A keresztény biblikus értékrendet igyekszik felragyogtatni, ami nagyon küzdelmes, főleg az életvédelem területén kap támadásokat.

„Az Axiomában olyan médiamissziót vállaltunk, hogy felragyogtatjuk Krisztus igazságát. Egy olyan társadalomról álmodunk, ahol a keresztények változást tudnak előidézni. Azt vállaltuk, hogy a keresztény társadalmi tanítást, a biblikus világképet és emberképet érvekkel alátámasztva megmutatjuk az embereknek.” Szerintük a modern kori kereszténység elbizonytalanodott a saját értékei tekintetében is. Ez is az Istentől való eltávolodás miatt van, a relativizmus korát éljük. Megerősítenek mindenkit abban, hogy a hitbeli igazságok 2024-ben is igazak. Ez egy ökumenikus szerkesztőség, ahol szeretettel tekintenek egymás felekezetre és hitére.

A Carpe Deum című műsor kulturális apologetika, hiszen meg kell védenünk a saját hitünket, a keresztény álláspontot egy vitában. „Nekünk az a feladatunk, hogy megértsük korunk kihívásait és érvényes keresztény válaszokat adjunk rá. Hogy felragyogtassuk Krisztus igazságát, hogy egy átszexualizált korban ragyogtassuk fel a tisztaság eszményét. Hogy egy hi-

A Női csendesnap résztvevői a közös ebéden

tehagyott korban jelenítsük meg Jézust az embereknek, szeretettel, értő nyelven, korszerűen. Hogy a gyűlölködés világába vigyünk békét” – hangsúlyozta. Andrea ajánlott egy nemrég megjelent könyvet, Carl R. Trueman: „A modern én felemelkedése és diadala”.

„Apostoli tűzre van szükségünk, nem konzumkereszténységre. Akkor fel tudunk sorakozni, össze tudunk szerveződni, akkor ki tudjuk kérni az ellenoldalról azokat, akiket elragadtak, meg tudjuk menteni, el tudjuk vinni őket Jézushoz, ahogy a missziós parancs tanítja nekünk” – zárta előadását.

„Tanár, lelkészfeleség, Isten gyermeke, hétgyermekes édesanya, gasztroblogger” – így mutatkozott be **Ágostonné Szőcs Anna**, aki „A parókia konyháján túl” blog szerkesztője, a Reformátusok lapjába is ír recepteket. Bizonyásgtételében beszélt a megtéréséről, a családi életükről, a hitbeli fejlődésükről és hivatásukról. Férfját – Ágoston Géza nyugalmazott református lelképásztort – és őt „a teljes hitetlenségből hozta ki” Isten és állította szolgálatba.

KÁRPÁTALJAI TESTVÉREK

Elkötelezett hitvalló életű kárpátaljai testvéreket ismerhettünk meg november harmadik hétvégéjén, amikor kint szolgálhattunk. Csütörtöktől vasárnap estig Beregszászon, Zápszonyban, Bakos, Újbátyú községekben hirdettük Isten Igéjét. Heten mentünk ki lelkipásztorok. Péterrel mi mentünk a felsorolt településekre.

A többi lelkész más városokban, falvakban szolgált. Alighogy kiértünk, az első út az ottani lelkészek zsínatára vezetett, ahol közösen köszöntöttek bennünket. Megdöbbenett **Zán Fábian Sándor** Püspök Úr köszöntése, mert közben könnyes lett a szeme, mikor elmondta: „**A második világháború óta nem volt ilyen, hogy nem tudják ellátni mindenütt a szolgálatokat. A sztálini időkben sem volt ilyen, hogy nincs mindenütt Istentisztelet, mert nincs annyi lelkész.**” Torokszorító volt ezzel a fájdalommal szembesülni. Ezért is szerveződött az utunk. Péternek nyolc (4 istentisztelet, ifjúsági óra, bibliaóra, szabadultak bibliaórája, egyházi rádióban interjú), nekem öt istentiszteleti és egy „Malenkij robot”- megemlékezési szolgálatom volt a hétvégén. A „kis munkára” szinte minden kárpátaljai családból vittek el valakit 1944 novemberében. Megdöbbenem, amikor láttam a nevek listáját egy kis falu emlékművén. Ilyen emlékművet minden településen állítottak. Ekkor is Isten szavára volt szükség, ami egyedül gyógyítja a felszakadót sebeket. Nagyon aktuális volt a napi Ige: „*Ne álljatok bosszút önmagatokért, szerettem, hanem adjatok helyet az Ő haragjának, mert meg van írva: „Ényém a bosszúállás, én megfizetek – így szól az Úr. Sőt, ha éhezik is ellenséged, adj ennie, ha szomjazik, adj innia, mert ha ezt teszed, paraszat gyűjtesz a fejére.” Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat jóval.*” Róma 12: 19-21

Megismerhettünk sok lelkes, Istenhez vá-

Malenkij robot megemlékezés a Zápszonyi templom mellett. Istentisztelet után a gyülekezet tagjainak egy csoportja.

gyakozó hívő embert, akik örömmel jöttek a templomba. A gyülekezeti közösség összetartja őket, erőt ad nekik. Együtt hordozzák a terheket, és segítik egymást. Bakosban a vasárnapi Istentiszteleten jelen voltak a nyugdíjas asszonyok, férfiak és édesanyák a gyermekeikkel. Húsz gyermek. Szóvá is tettem, hogy de jó ennyi gyermeket látni! Kiderült, hogy összesen 25 gyermek van a faluban. A többiek mind átjöttek a háború miatt. Azonban micsoda arány ez! A 25 gyermekből 20 ott volt az Isten házában!

Nekünk összesen hét lelkipásztorral sikerült hosszabban, sokszor éjszakába nyúlóan beszélgetni. Beregszászon három lelkész-házaspár szolgál. Magyarországon tanultak teológiát, és mindannyian hazamentek tanulmányaik befejezése után Kárpátaljára. Főleg a vezető lelkész-házaspárral voltunk,

akik nagy szeretettel vendégül láttak minket. Ők nagyon sokféle munkát indítottak el a gyülekezetben. A kollégisták között ifjúsági missziót, diakóniai konyhát az idősek részére, nyaranta sátor-táboroznak a fiatalokkal és a konfirmandusokkal, élő közvetítésben sok százan követik minden reggel az Istentiszteleteiket Magyarországról és Erdélyből is.

Rengeteg történetet hallhattunk a kárpátjai testvérektől. A lelkészcsalád, aki mindig Magyarországra hordta a gyermekeket oltásra, mert Kárpátján nem kapták meg a kötelező oltásokat. Nálunk aztán fizetni kellett érte, hogy megkaphassák. A fizetésük alig volt annyi, mint amennyit a négy gyermek oltásáért kellett fizetni. Aztán elkezdtek azért imádkozni, hogy adjon Isten ebben segítséget nekik, és a közösségnek. Egyszer csak jelentkezett egy orvos, egy budapesti református, aki felajánlotta, hogy elmegy megvizsgálni a gyermekeket és visz oltást is. Igyekszik itt összeszedni az orvostársaktól annyit, hogy sok gyermek-

nek tudjanak segíteni vele. Mert akkor már nemcsak a saját gyermekekről volt szó, hanem az egész gyülekezet gyermekseregéről!

Vagy hallgattuk annak a lelkésznek a történetét, akit legutóbb bevitték a sorozásra. A lelkészeknek ugyanis nincs védelmük. A pedagógusoknak van, a lelkésznek csak akkor, ha idős, vagy három gyermeket nevel. Tehát egy lelkészt elkaptak és bevitték a gyűjtő épületébe. Még éppen annyit tudott tenni, hogy felhívta egyik lelkésztársát, s elmondta, mi történt vele. Utána egy olyan tiszthez került, aki kifejezetten ellenszenvvel volt a lelkészek felé. A sok férfit egy nagy terembe terelték, és a tiszt mindenki előtt igyekezett megszegényíteni a lelkészt: Mit gondol, maga kiváltságos? Mit gondol, maga különlegesebb, mint a többi? – Igen, az vagyok! Különleges, sőt, maga is különleges! – válaszolt a lelkész. Mert maga is, és én is, Isten teremtményei vagyunk! Ezen a válaszon nagyon meglepődött a tiszt. Mindennek az lett a következménye, hogy amikor már külön terembe ment az

Taracközi Marianna lelkészné és Somogyi Péter Beregszászon

összes begyűjtött férfi, odament hozzá, és beszélni akart vele, éppen azért, mert lelkész. Mind meg akarta osztani vele, ami a szívét nyomta.

A kárpátaljai testvérek tartották a protestantizmus korai korszakában 1552 nyarán az első kálvini irányvonulú zsinatot. Nem tudtam korábban, hogy ez volt az első. Mindig arra gondoltam, hogy a Magyarországi 1567-es debreceni zsinat volt a kezdet. Ide utazhattunk tehát el. A kezdetekhez is.

Bármerre mentem szolgálni, folyamatosan ellenőriztek. Szinte öt kilométerenként. Nagyon sajnáltam azokat a katonákat, akik hidegben, sötétben, éjjel is kint álltak az út szélén, és ellenőrizték az autókban ülőket. Itt esett először hó ebben a novemberben, és jó hideg volt.

Végül, ha lelkipásztorokkal beszélünk, mindig egy kérdésük volt: Mi van a Magyarországra ment kárpátaljai testvé-

rekkel? Járnak templomba? Csatlakoztak egy gyülekezetbe? Hozzátok hányan csatlakoztak? Beszéltünk arról, hogy sokan csatlakoztak. Akik jönnek, azok nagyon hűségesen járnak. Azonban beszéltünk arról is, hogy sokan nem mennek gyülekezetbe. Pedig Kárpátalján nagyon elkötelezetten jártak, itt pedig nem kerestek közösséget és szolgálatot. Miért? Talán emberekhez ragaszkodnak? Nem tudjuk. Egy biztos, minden lelkész megerősítette: gyülekezeti közösségre van szükség! Akárhova kerül az ember, ez a legfontosabb, amit keresnie kell! **Hiszen annyira építő átélni, hogy mindenütt testvérek vagyunk!** Mindenütt Isten kegyelmére, vezetésére, és a „minden értelmet meghaladó békességére” van szükségünk.

Somogyiné Ficsor Krisztina lelkipásztor

SZIRÉNAHANG

Hajnal, 4 óra van. Szokatlan hangra ébredtem. Egy éles sípolásra, amely a távolból jött. Hosszan, folyamatosan szólt. Még nem volt ilyen tapasztalatom. Erre biztosan mindenki fel fog ébredni a környéken. Mi lehet? Nem autóriaszót. Annál élesebb a hangja és nem marad abba.

Közben mégsem annyira elviselhetetlen, hiszen messzebből szól. Felülök az ágyban imádkozni. Ilyenkor mindig végiggondolom az előző napi eseményeket, amiért hálát adhatok. Aztán kérem az Urat a következő nap tervezett dolgaiért. Közben annyira megnyugszom, hogy újra elálmosodom, és vissza tudok aludni.

Kárpátalján vagyunk. Beregszászon, végtelenül kedves lelkészházaspárnál, akik mindent megtesznek, hogy minél jobban otthon érezzük magunkat. Ma nem kellett nagyon korán kelnem. Férjem

ment szolgálni a reggeli Istentiszteletre. Bármennyire is el akartam kísérni őt, a hajnali felébredés után nagyon húzott vissza az ágy. Nagyon halkan ment ki mellőlem. Csak amikor már a Bibliáját vitte magával, és elmentek a helyi tiszteletessel a templomba, akkor ébredtem fel újra.

Vendégszolgálaton vagyunk Kárpátalján. Lelkészházaspárként egy hitvalló, megragadó életet élő szintén lelkészházaspárnál vagyunk. Kijöttünk heten lelkipásztorok Magyarországról, hogy a kárpátaljai tiszteletesek egy csoportjának segítsünk. Többen a kisebb falvakban már nem tudják ellátni a szolgálatukat, mert annyira mindennapos a kényszersorozás és a folyamatos ellenőrzés az utakon. Mikor kimegyek a szobánkból, a lelkész nővel találkozom. Mosolyogva, kedvesen fogad. Már szorgoskodik az ebéd körül. Nincs nyoma rajta annak, hogy őt is felriasztotta volna valami.

A reggeli Istentisztelet után férjének vetem fel: Milyen éles hangot lehetett hallani hajnalban? – **Jah! Szirénáztak!** Rögtön mutatja a telefonján is. Van rajta egy applikáció, mely jelzi, ha beindulnak a szirénák. Ilyenkor egész Ukrajna piros rajta. Jobb oldalról pedig jönnek a támadások jelei. Vissza lehet keresni, hogy az elmúlt időben mikor volt jelzés, és azt is, hogy most éppen van-e. Bent a városban, sokkal hangosabban szól. Ott nem lehet kérdéses, hogy mi ez a hang. Mi kicsit messzebb vagyunk a városközponttól. A lelkipásztor elmeséli: „Legelőször a templomi Istentisztelet közepén szólalt meg a sziréna. Éppen prédikáltam a szószéken. Ott a sok ember a templomban, és mindenki ledöbbszent a hangtól. **Kirohanjanak az Istentiszteletről? Sokan gondolkoztak ezen. Végül az ígértetés közben azt a vezetést kaptam Istentől, hogy folytassam tovább a prédikációt.**” A sziréna abbamaradt, és ők végig befejezték ezt az emlékeztető Istentiszteletet. Különben a város központjában, a gyülekezet tulajdonában lévő ingatlan pincéjében alakították ki a környék legnagyobb óvóhelyét. Kezdetben még vizet és élelmet is tettek be, de aztán kivették, mert nem akarták, hogy megromoljon. Ebbe az óvóhelybe nem férne be mindenki, és a többségnek úgyszincs hova mennie. Amikor pár éve elindult a szirénázós riasztás, és még nem volt kiépítve országszerte, megkérték a lelkészt, hogy mindig harangozzanak. Így adják tovább a riasztás hírt. – **Tiszteletes Asszony! Harangoznak, most mit csináljunk? – kérdezte még az elején egy fiatal. – Gyere be a templomba, ahova jöttél. Mi tartjuk az Istentiszteletet – hangzott a hitvalló, biztató felelet.**

Milyen más lehet harang és harang üzenete! Az egyik arról szól, gyere, hívlak Isten házába. A másik arról, hogy menekülj a föld alá! De mindkettőnek közös üzenete lehet: Fuss a védelembe! Életkérdés, hogy menedéket találsz-e! Létkérdés, hogy mentsd az életed! Mert van oltalom! Van vár, pajzs, ahol védelmet lehet találni.

A kezdetek után sokasodtak a szirénajelzések. Van olyan nap, hogy a gyerekeket az iskolában, óvodában háromszor is beviszik az óvóhelyre. Mióta egy iskolában becsapódás történt, és halálos áldozatok is voltak, azóta nagyon komolyan elrendelték a gyermekintézményeknek, hogy le kell mindig menni az óvóhelyre. Milyen érzés lehet a gyerekseregnek napjában háromszor levonulni oda? Mikor átjönnek Magyarországra a családok, és beíratják a gyermekeket az iskolába, óvodába, mennyire vesszük figyelembe, és tudjuk-e, hogy „miből” jönnek? Mennyi mindent várunk tőlük: illeszkedjenek be, figyeljenek, viselkedjenek, barátkozzanak, üljenek nyugodtan, tanulják a magyar nyelvet, pótolják a hiányzó ismereteket, készüljenek a felvételire! Közben pedig nem is tudjuk, hogy milyen napi hatásokat éltek át a háború kirobbanása óta!

Mialatt mindezekről már négyen beszélgettünk, kiderült, hogy robbantás volt Munkácson. Drónbecsapódás. Egész közel tőlünk. Ilyen bentre, Kárpátaljára még nem is volt találat. Az ottani villanyelosztót célozták, hogy az egész térségnek nagy kárt okozzanak. Légvonalban 10 kilométerre van Beregszásztól.

Életemben először ébredtem szirénára, és beszélgettem minderről. A kikkel beszélgettünk, mindezt hitben hordozták. Valóban látszott rajtuk, hogy nem a láthatókra nézne, és építenek, hanem Isten Szavára. Élő re-

Elvittük a gyülekezet adományát is. Hálás szívvel köszönjük, hogy a Testvérek meghallották a felhívást az adakozásra. Hálás szívvel köszönjük, hogy az ügy mellé álltak. A kárpátaljai Testvérek nagyon örültek az adományoknak. A Fásorból 582 000 forintot vittünk, a fennmaradó összeget Péter az Egyházkerület adományaként vitte. Ezen felül tudtunk könyveket, és más hasznos dolgokat is ajándékozni, például szünet nélküli tápegységet minden lelkésznek. Nagy szükség van az adományra ott, ahol, 30 000 forint átlag nyugdíj.

ménységben élnek, munkálkodnak Istentől kapott békességben és örömben. Mindezek ellenére! Csodálatos példa, ahogy kitartanak, és nem azon gondolkoznak, hogy mennyi mindentől lehetne itt félni! És nemcsak kitartanak, hanem sokakat építenek, áldott programokat szerveznek. Az emberek többsége látszólag alig rezdül meg már ott a sziréna hangjától. Mégis mi játszódhat le belül? Mennyi kétség és félelem rakódik egymásra! Csakis az Úrral való élő kapcsolat oldhatja fel, bonthatja le ezeket a

rétegeket. Éles helyzetben pedig különösen világít, hogy kinek van napi kapcsolata Szabadító Urunkkal. Jézus Krisztus olyan köszikla, Akire akkor is lehet építeni, ha az egész világ megrendül is. Megnyugtató, meggyőző olyan embereket megismerni, - nemcsak a lelkészeket, hanem a Kárpátaljai gyülekezeti tagokat is -, akik úgy építenek a Kösziklára, hogy az életük a bizonyíték a megtartásra!

Somogyiné Ficsor Krisztina lelképásztor

CSENDES NAP A JULIANNÁBAN

Az iskolánkban nemcsak Isten segítségét kérjük az év kezdetén, és az Ő Szavával indítjuk a hetet és minden reggelt, hanem van egy nap is, ahol egész délelőtt csak Rá figyelhetünk.

A csendesnapon mégsem kell csendben lenni a diákságnak. Pedig milyen építő, gyümölcsöző is a csend! Reméljük, hogy erre felnőtként ők is rájönnek majd. Most azonban az a cél, hogy bizonyosságot tegyünk nekik Élő Urunkról, hitüket építsük fontos ismeretekkel, és mindezt jó megtapasztalások által.

Ebben az évben **Szenczi Molnár Albert-re emlékeztünk** az első két órában.

Kettős évfordulója van, hiszen a születése, és a halála is kerek évszám. Olyan reformátorunk ő, akinek az életét gyermekkorától kezdve ismerhetjük.

Nagyon megragadó, mikor egy 450 éve született tizenéves hűséges odaszánására rátekinthetünk, aki Károli Gáspárnak hordja a nyomdába a lapokat. Életéről olvashatunk a Confessio online számában (Szenczi Molnár Albert 450 éve) Az osztályoknak sok lehetőségük volt a közös beszélgetésre, feladatok kitalálására az élete kapcsán.

Példamutató, másokat megajándékozó, hitvalló életútja, reméljük, hogy sok gyermeki szívben is megragad.

Ebben az időben az ukrán, orosz, pakisztáni diákok Dr. Dobos Ágoston me-

Écsi Gyöngyi református lelkész és bábművész és 15 fős csapata végig lázban tartotta a gyerekeket

nekülmisziós lelkész vezetésével angolul, és a saját nyelvükön hallhatták az evangéliumot. Ágoston nemcsak mondja, hanem a hegedűjével el is játssza, amiről beszél.

A következő két és fél órában pedig Szenczi Molnár Albert emlékére érkeztek vendégek közül. Écsi Gyöngyi református lelkész és bábművész és 15 fős csapata végig lázban tartotta a gyerekeket. Mindenki lelkesen jelentkezett. Akkor is, ha válaszolni kellett, vagy ha ki lehetett jönni részt venni a darabban.

Először Écsi Gyöngyi egyéni előadása volt az Élet vizéről. Ebben részt vettek bátor, lelkes Juliannások is. Majd a felvidéki bábcsoport Kánai menyegző és Babel tornya című előadása következett.

Végül a felsősökkel még kimentünk a Reformáció parkba, ahol együtt énekeltünk több éneket, hogy ezzel is bizonyosságot tegyünk, örömmel és bátran megvalljuk, hogy **Jézus Krisztus a mi Urunk**, aki hit által kegyelmébe fogadott minket, **amiért a Szentháromság Istené legyen mindig a dicsőség!**

Ebben az évben Szenczi Molnár Albertre emlékeztünk

Somogyiné Ficsor Krisztina lelképásztor

„NAGY KIVÁLTSÁG ISTEN GYERMEKÉNEK LENNI!”

Az Úr szolgálatában – interjú Fekete Erzsikével

Akit Isten megszólított, és aki Isten szolgálatába állt: Fekete Béláné Erzsikével, az egykori presbiterrel találkozott otthonában Dévai-Józsa Gábor és felesége, Furuglyás Márta. A vele folytatott beszélgetés egyes részleteit, a bizonyágtételt adjuk most közre.

- Szép hajlékban, az élő természet által átkarolt csöndben élsz itt, Erzsike – egyedül. Egyedül?

- Özvegyként egyedül, de nem magányosan: az Úr Jézus Krisztus jelenlétében élek. Megerősít Igéjével: „*Nem maradok el tőled,*

sem el nem hagylak téged” (Zsidók 13,5). Családommal folyamatos kapcsolatban vagyok, két fiam és három unokám gondoskodó szeretete minden szükségben megsegít.

- Miért ragaszkodsz a Fasorhoz?

- 1981-ben költöztünk a hatodik kerületbe, és azóta vagyok a fasori gyülekezet tagja. Itt konfirmáltak a gyermekeim, és éveikig részt vettek az ifi alkalmain.

Huszonhat évig voltam presbiter, hetvenévesen már nem vállaltam a jelölést erre a szolgálatra. Részt vettem a Budapest-miszsió összejövetelein, éveken keresztül szol-

Fekete Béláné Erzsike: Vallom a 146. zsoltár 5. versével: „Boldog, akinek segítsége a Jákób Istene, és reménysége van az Úrban, az ő Istenében.”

Erzsike életéről szolgálatairól beszél Dévai-Józsa Gábornak

gáltam a kórházmisszióban, a női körben, amelyet a frissen megtért asszonytestvérek további gondozására szerveztünk. Szolgáltam a konfirmandus táborokban, Kincske-reső- és honismereti táborban is. Idősebb Páll László halála után a megüresedett helyre lelkipásztort keresett a presbitérium. Keserves harc indult a lelkészválasztás körül. Néhány presbiterrel komolyan vettük az Igét: „Szüntelen imádkozzatok” (1Theszalonika 5,17); „...aki kér, mind kap, és aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitják” (Máté 7,8).

Hittel, bizalommal és alázattal imádkoztunk élő hitű lelkipásztort kérve az Úrtól. Jézus biztatott ígéretével: „...amit könyörge-
stekben kértek, mindazt meg is kapjátok, ha hisztek” (Máté 21,22). Nem hátráltunk meg, és nem fáradtunk el az imádkozásban. Isten Szentlelke megmutatta az Ő választottját nekünk Végh Tamás személyében. Urunk még további három élő hitű lelkipásztort állított szolgálatba a Fasorban. A tiszta evangélium hirdetése és befogadása nyomán elindult egy lelki ébredés a gyülekezetben. Új életek születtek, megtérések és lelki megújulások történtek.

- Kérlek, beszélj egy kicsit a megtérésedről!

- Vallásos református családban nevelkedtem. Otthon gyakran olvastuk a Bibliát. A hittanórákon, a confirmáció-előkészítő alkalmakon sok bibliai történetet megismertem, sok evangéliumi éneket megtanultam, de a bűnről, Jézus Krisztus kereszthalálának a titkáról – emlékezetem szerint – nem hallottam. Isten szeretetéről, gondviseléséről szoltak a prédikációk, így aztán a gondviselő Istenbe vetett hitem alakult ki. Nem láttam bűneimet, nem értettem, miből kell megtérnem. Egy biatorbágyi héten a Márk 4,35-41 igeszakasz magyarázatát hallgattuk. Jézus hívja a tanítványait a maga hajójába a túlsó partra. Itt kezdtem érteni, de még nem megérteni, hogy nekem is helyzetváltoztatásra van szükségem: kimozdulni valahonnan valahová. Az Ige és az énekek munkálkodtak bennem, de a megtéréshez még nem vezettek el.

A következő csendes héten Emmausban üdvözítő kegyelmet kaptam, és derűt, békességet, boldogságot adott nekem a szívembe költözött Jézus. Személyes Megváltóm és

életem Ura lett. A mindennapi igeolvasás és igehallgatás megváltoztatta a gondolkodásomat. Megszabadultam a szorongástól, nem akarok embereknek és körülményeknek megfelelni. Amit megérték az Igéből, azt igyekszem megcselekedni. Megtérésem Igéje a Zsoltárok 16,8-11. Jézussal együtt mindent megkaptam. Nemcsak elfogadom, amit Jézus tett értem, hanem igyekszem engedelmeskedni az Ő akaratának – nem vonakodva, hanem azonnal, örömmel és hálaadással. **A hálaadás mindig közelebb visz az Úrhoz**, és jobban megismerem Őt. Esti hálaadó imám a 103. zsoltár. Szüntelenül imádkozom gyermekeim és unokáim megtéréseért. Több ígéretet kaptam az Igéből: Jeremiás 33,6-8; Ézsaiás 42,2; 5Mózes 30,6; 1Mózes 17,7. Igyekszem igeverseket megtanulni kívülről, hogy legyen, amit a Szentlélek előhoz az emlékezetemből egy-egy adott helyzetben.

- Ma hogyan élsz, Erzsike?

- Nagy kiváltság Isten gyermekének lenni. **Hála van a szívemben, hogy a bűnbatymat letéve a szoros kapunál, az Úr ráállított a megszentelődés útjára.** Naponta az Igével táplálkozom. Fontos számomra a reggeli és az esti csendesség, amikor elolvasom a Bibliaolvasó Kalauz szerinti napi Igéket. Az áhítatos könyvek közül Spurgeon-ét, Liza néniét és Cseri Kálmánét forgatom. Ezek mellett ige hirdetéseket hallgatok – online. Nehezedett járásom miatt most

Amit megérték az Igéből, azt igyekszem megcselekedni.

már ritkábban jutok el a templomba. A hívő ember életének célja Isten dicsőítése. Ehhez tiszta szív szükséges. A 139. zsoltár 23. verse mutat utat: „Vizsgálj meg engem, Istenem, és ismerd meg szívemet! Próbálj

meg engem, és ismerd meg gondolataimat!” Amikor a gyülekezetemben további megtérésekért és megújulásért imádkozom, ezt az Igét hozza előm a Lélek, s ezt az Igét helyezem a fasori testvérek szívére is.

- Sok mindent elmondta magadról és az Úrral való kapcsolatodról. Szavaidból és a korábbi bizonygatótevéseidből is olyan ember képe rajzolódik

ki előttünk, akinek hűséges szolgálatára hagyatkozhatunk, akinek hűségére építhetünk. Nagy ajándék, hogy ezt a beszélgetést az élő Ige évében folytattuk le. Legyen rajta áldás mindazok számára, akik épülésére közzétesszük!

Közreadja: Dévai-Józsa Gábor

KERÁMIA TÁBOR A JULIANNÁBAN

„Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak” 2 Kor. 4. 7.

2024-ben az eddigiekhez képest rendhagyóan nyárázáró kerámia táborot hirdettünk meg. Végre birtokba vehettük a Julianna iskola frissen elkészült alagsori műhely-termeit munkaasztalokkal, fazezaskoronggal, égetőkemencével. Az előző évekből elegendő munkaeszköz állt rendelkezésünkre sokféle technika kipróbálásához. A tábori résztvevők korösszetétele idén kifejezetten változatos volt: 16 fő, 6 és 18 év között. Legtöbben 8-10 év körüliek voltak, de örömmre csatlakozott hozzánk négy régi szakkörösünk is a gimnazista korosztályból.

Idei táborunk tematikájához a szecessziót választottuk kiindulópontként. A szecessziót, mint művészeti stílust sokszor bonyolultnak tűnő, összetett ábrázolásmódja miatt nem könnyű a gyerekekhez közel hozni. Egy olyan jellemzőjét emeltük ki, ami hozzánk is közel áll, s reméltük, hogy a gyerekek is kapcsolódni tudnak hozzá. A szecesszió formában és ornamentikában is gyakran merít a természetből. Az volt a szándékunk, hogy lehetőség nyíljon a gyerekek számára annak a gazdagságnak a felfedezésére, ahogyan a szecessziós kerámiában felhasználásra kerültek növényi és állati motívumok. A táborra készülve mi magunk is alkottunk tárgyakat, amiket kézbe foghattak, megtapogathattak, és így beszélhettünk a megformálásnak minden fázisáról, beleért-

ve a festés technikáját és magának az agyagnak, mint alapanyagának a sajátosságait is.

A kisebb korosztállyal marokedény-technikával kezdtük a munkát, ahol az edény formai kialakítása volt hangsúlyos. Egy másik feladat a kicsiknek nyújtott agyaglapból levél-, virág formájú edény készítése volt. Ezekhez a tárgyakhoz karcolt, nyomott mintás díszítést képzeltünk el, itt már szempont volt a tárgy igényes felületi megmunkálása. Ehhez megfigyelhettünk gyűjtött leveleket, természetes nyomokat is. Korongozás gyakorlására is volt lehetőség. Volt olyan gyerek, akinek ez a technika volt a legérdekesebb, legizgalmasabb.

Idén először terveztünk a programba egy múzeumi látogatást is, hogy a gyerekek előben is találkozhassanak kerámia-művészeti alkotásokkal. Csak az út túloldalára kellett átmennünk a Ráth György Múzeumba, ahol megragadó összeállítást láthattunk az Iparművészeti Múzeum szecessziós üveg- és kerámia gyűjteményéből korabeli enteriőrökbe ágyazva, és az emeleti kerámiatér vitrinjeiben. Gazdag és hangulatos tárlatvezetésben volt részünk, ami kifejezetten

2024 augusztus - A gyerekek is tudtak kapcsolódni idei témánkhoz, a szecesszióhoz.

illeszkedett tábori tematikánkhoz, emellett arra is volt lehetőségünk, hogy szőnyegek, székek telepedve rajz-jegyzeteket készítsunk a szívünkhöz legközelebb álló tárgyakról. A látogatást megelőzően vetített képes előadásban fedezhettek fel olyan szecessziós épületeket, amelyek a városban körülvesznek bennünket, valamint korabeli kerámia- és üvegtárgyakat, amivel már egy kicsit elő is készítettük a másnapi múzeumi látogatást. A kiállításban örömmel fedték fel a gyerekek a valóságban az előző napon már látott tárgyakat.

A gimnazista korú fiatalok visszajelzései alapján, számukra kifejezetten élményszerű volt a gazdag múzeumi környezet. Ők az utolsó két napon egy a kiállítással kapcsolatos feladaton dolgoztak. A látottakból merítve készítették el egy edény tervét, amit nyújtott lapból formáltak meg. Bár a munkafolyamat sok gondolkodást, olykor a terv módosítását igényelte, de bonyolultabb formák és igényes, aprólékos ornamentikák is alakultak.

Utolsó előtti napon kisebb fellélegző-ként átsétáltunk gyülekezetünk templomába, hogy a hétfői juliannás áhítatok helyszínét fedezzük fel kicsit alaposabban, a tábor témaja szempontjából is. Az Arkay Aladár tervei alapján, szecessziós stílusban épült templom díszítményei mindenféle állati és növényi motívumot rejtenek. A kisebb-nagyobb résztvevők megadott szempontok alapján, kettesével indultak el egy-egy részlet felkutatására. **A végén megosztottuk egymással, amit találtunk, így kiderülhetett, hogy sokan a keresetnél mennyivel többre letek.** Ez a kicsit más jellegű program sokban gazdagította a hetünket, felszabadult, jó légkörben telt.

A tábori munka alatt sok-sok beszélgetésre nyílt lehetőségünk: magáról az anyagról, amivel dolgozunk, a kerámia-művészetről, művészekről és vallomásaikról. Beszélgettünk a környezetünkről, a Városliget-környéki épületekről, amelyek mellett mindennap elsétálunk. Sok, sok értékről, amire figyelve kinyílhat mindannyiunk szeme a minket körülvevő világra.

Alkalmas volt az együtt töltött idő arra is, hogy minden reggel a 104. zsoltár

A tábori munka alatt sok-sok beszélgetésre nyílt lehetőségünk

szavaival, a Teremtés dicséretével indít-suk a napot. Ebben a zsoltárban az egész teremtett világ, annak minden élőlénye és a természet csodái is „megszólalnak”. Az agyag a teremtés anyaga Isten formáló munkájában. Az Ő ajándékaként mi is alkothatunk belőle.

Iskolakezdés után nem sokkal kiszáradtak az alkotások, majd a kemencében kiégték, így végre összejöhettünk a várva-várt mázazó alkalomra. Többeknek a festés volt a legnagyobb élmény, öröm volt nézni a szorgos, lelkes műhelymunkát. Lényeges, hogy a gyerekek, a fiatalok az alkotásban megtapasztalják a kézzel fogható tárgy megszületését. **A kész tárgy is visszatűrőz valamit az egyéniségükből, azokból a dolgokból, amik csak rájuk jellemzőek, és mesél azoknak, akik majd látják és kezeikbe fogják.**

„Milyen nagy alkotásaidnak száma Uram! Valamennyit bölcsen alkottad, tele van a föld teremtményeiddel !” Zsoltárok 104.24.

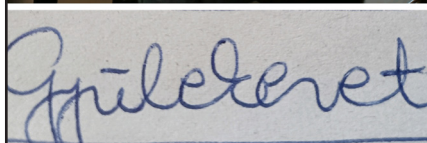
**Martinecné Kiss Márta
Martinecz Nóra**

REFORMÁCIÓ ÜNNEP A CSIPKEBOKOR ÓVODÁBAN

Egy keresztyén intézményben sokkal több ok adódik az ünnepre. Itt például Reformációt is ünnepelünk.

Idén mind az öt csoport átjött a templomunkba, ahol először közösen énekeltünk, majd új éneket, és aranymondást tanultunk. Majd a református, Reformáció szavakat igyekeztünk megérteni játékosan, ovis módra. Végül állomásokon mentek végig a csoportok a templomban.

Vajon a kedves Olvasónak milyen üzenet jut eszébe arról, hogy „Reformáció és Biblia”, „Reformáció és templom,” „Reformáció és gyülekezet,” „Reformáció és ének” és végül arról, hogy még a „Templomnál is nagyobb van itt!” Milyen

A gyerekek a református, Reformáció szavakat igyekeztek megérteni játékosan, ovis módra.

tartalommal töltenék meg ezeket a fogalmakat és ezt az Igét?

Az ünnep környékén két héten keresztül az óvoda dekorációja is ehhez kapcsolódott.

Csodálatos volt, hogy a gyerekek odaállhattak Luther Márton és felesége, Katalin bábuja mögé, ahonnan a maszkjuk mögül kikukucsálhattak.

Vagy a benti templomnál útvessző fogadta őket.

Egy biztos: **itt az Életet ünnepeltük.**

Akkor, amikor a világban Halloweenkor sokan halálfejes ruhákba öltöztek, és csontvázaktól ijedtek meg.

Itt az új életet, a teljes életet, az örömteli életet, az örök életet ünnepeltük sok nevetéssel, örömmel.

Somogyiné Ficsor Krisztina lelkipásztor

„A 2019-ES KONFIRMANDUS HÉTEN JÉZUS MEGSZÓLÍTOTT”

Interjú Fehér Enikővel

Nagyon hálás vagyok az iskola hittan- és más tanárainak és a gyermek istentiszteleti szolgálóknak, mert ezekben az években az ő munkájuk, szolgálatuk megalapozta a könnyebb kapcsolódásomat Istenhez – mondja „juliannás” iskolai éveiről Fehér Enikő, a fasori ifis csapat tagja. Hittem a mennyországban, igyekeztem úgy is élni, hogy oda kerüljek, de valami mégis hiányzott. Isten kegyelméből megszületett bennem a döntés, amikor a 2019-es konfirmandus héten Jézus megszólított. Megértettem, hogy van célja velem, és az életemmel, és hogy azzal is volt, hogy sohasem hagyott kicsúszni a kezei közül.

- Mesélj magadról, hány éves vagy, hol tanulsz, választottál már magadnak hivatást?

- Idén májusban lettem 20 éves, másodéves hallgató vagyok a Pázmány Péter Katolikus Egyetem bölcsészkarán, magyar alapszakon. Kicsi gyerekkorom óta vonz az irodalom világa, már az iskolakezdés előttről is vannak emlékeim, mennyire érdekelt a történetmesélés, a megjelenítés. Gimnázium utolsó évében döntöttem el, hogy hivatásszerűen is szeretnék ezzel foglalkozni, mert valóban az életem fontos része. Az utóbbi évben több új irodalomtudományi szakterületet megismertem, viszont egyelőre még nem tudom, hogy melyik érdekel a legjobban. A felsőoktatásban való tanítás és a tudományos kutatómunka is érdekel, de az Úrra bízom, hogy mi sül ki ebből.

- Hány éves korodban kerültél a Fasorba? Te is tősgyökeres fasori vagy, aki már egészen kicsi korától részt vett a Kincskereső táborokban? Milyen élményeket őrzöl ebből az időből?

- A Fasorba 2013 karácsonyán kerültem a családommal. Akkor nem volt gyülekezetünk, ahová rendszeresen jártunk volna, és az ünnep alkalmából csak „egy istentisztelet erejéig” jöttünk a Fasorba – aztán itt ragadtunk. Kincskereső táborban ugyan sohasem voltam, de gyermek istentiszteleteken rendszeresen részt vettem, nagyon

Fehér Enikő a nővérével, Franciskával

Enikő egyik barátnőjével, Gúrzó Gyöngyvérrel az ifis táborban

szerettem őket, jó emlékeim vannak róluk. Ötödiktől a Juliannába jártam, és bár sohasem éreztem magam tipikus „juliannás fasorinak”, azért közelebb éreztem magam a gyülekezethez, mint előtte. Nagyon hálás vagyok az iskola akkori (hittan)tanárainak és a gyermek istentiszteleti szolgálóknak, mert ezekben az években az ő munkájuk, szolgálatuk megalapozta a könnyebb kapcsolódásomat Istenhez.

- Mikor érintett meg először a hit, mikor fogadtad el személyes Megváltódnak Jézus Krisztust?

- Mindig is körbevettek Isten emberei az életemben, és ez adott neki egy keretet. Egyházi iskolába jártam, a barátaim nagy része hívő volt, és református a családom. Kamaszként, a konfirmációhoz közeledve,

kezdtem el azt érezni, hogy az istenhitnek nincsen különösebb, személyes üzenete számomra, és Jézus is nagyon messzinek tűnt. Hittem a mennyországban, igyekeztem úgy is élni, hogy oda kerüljek, de valami mégis hiányzott. Nehéz időszak volt, mint minden tizenöt éves, rettentően zavarodott és nyugtalan voltam, rengeteg kérdés jött fel bennem, ami előtte nem foglalkoztatott. Döntésnek kellett lennie, hogy személyessé váljon az üdvörtörténet, és Isten kegyelméből a döntés megszületett, amikor a 2019-es konfirmandus héten Jézus megszólított. Megértettem, hogy van célja velem, és az életemmel, és hogy azzal is volt, hogy sohasem hagyott kicsúszni a kezei közül. A megtérésem után egészen más szemmel olvastam a Bibliát is, már élő hittel, és a helyes megértésben sokat segített anyukám, az akkori ifilelkészünk,

Édes Gábor, és az ifis barátaim is.

- Hogyan alakította az életedet a hited? Mennyiben változtatta meg a baráti körödet, érdeklődésedet?

- Az életem más értelmet nyert a megtérésem után, és azóta is ebből merítek erőt. Reményteljesebb lettem, és őszintébb, de a legnagyobb ajándék

számomra az, hogy az alaptermészetemet úgy formálta az Úr, hogy a jellembeli tulajdonságaimat felhasználja az Ő igazságának beteljesítésére. Hasonlóan működik ez a barátaimmal is, mindegyikükre ajándékként tekintek, nagyon hálás vagyok értük. A megtérésem óta lettek egyébként nem hívő barátaim is, előttük sem titok, hogy szeretném bemutatni őket a „legjobb Barátomnak”. Az érdeklődési köröm nem sokat változott, itt is inkább a hozzáállásom. Úgy tekintek erre, hogy fakadhatnak belőle kegyelmi ajándékok, és hatalmas öröm, ha valami olyasmin keresztül világíthatok rá Istenre, mint a képzőművészet vagy a szépirodalom.

- Tudják rólad a suliban, hogy keresztyén vagy? Hogyan éled meg világi közegben a hitedet?

- Az egyetem kiválasztásánál tudatos döntés volt, hogy egyházi fenntartású intézményt válasszak, ezért nem élek meg különösebb nehézségeket most sem a hitem felvállalása terén. Abban látok inkább aka-

Az egyetemi közösségben

dályokat, hogy mások rossz életvezetésére, helytelen viselkedésére hogyan reagáljak, és mennyire vonjam bele a hitemet az ezekkel kapcsolatos diskurzusokba. Gyakran kell emlékeztetnem magamat arra az ígérésre, amikor Pál is inti Timóteust, hogy a parttalan viták elől térjen ki. Nem vagyok forradalmár, a kortárs ideológiákat tekintve viszont igazi lázadónak tartom magam azért, mert Jézust követem.

- Mit jelent számodra a Fasor, az ifis közösség?

- A Fasor, és főleg az ifi, számomra hátvéd a hétköznapiakban. Mióta több szolgálatot vállalak itt, egyre inkább második otthonmá válik e hely. Hálás vagyok, hogy Isten itt tartott, mert látom, ahogy volt múltja és van jelene, úgy van az ittlétemnek jövője is. Egyre inkább egyet tudok érteni azzal az idézettel, hogy „jutalmam, hogy tehetem”.

Nagy Réka

JUTALMAM, HOGY TEHETEM

Bizalomhíd - Egyházmegyei diakóniai nap

November második szombatján gyülekezetünk adott otthont az Egyházmegyei Diakóniai Napnak. Több mint húsz testvér érkezett az egyházmegye gyülekezeteiből az alkalomra. A köszöntések után közös énekléssel hangoltuk szívünket a nyitó áhítatra, Kovács Zétény zongorakíséréssel.

Somogyiné Ficsor Krisztina a napi ige (Róm.9,1-5) alapján Pál apostol népéért égő, szüntelen imádkozó szívére hívta fel a figyelmet. **Ez az önzetlen szeretet a diakónia alapja.** Ezt követően két bizonyosságtétel hallottunk.

Kurgyisné Balla Zsuzsannát, a Schweitzer Otthon lelkipásztorát gyermekként mélyen

megérintette édesanyja példája, amint egy utcai koldusnak ételmet vásárolt és szeretettel hozzáhajolva szólította meg őt. Szívünkre helyezte, **szülőként tanítsuk a diakóniát gyermekeinknek, unokáinknak.** Idősethonban dolgozóként arról vallott, hogy az idősek gondozása nehéz, de szép feladat, ez az ige vezetési szolgálatában:

„Mint Istennek szent és szeretett választottai, öltetek magatokra könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet.” (Kol. 3,12)

Valamennyi ember alapvető szükséglete a szeretet és a biztonság, ez különösen igaz az idősekre. A személyes találkozást semmi sem helyettesítheti, csak így építhető ki a bizalomhíd. De a már megszerzett bizalom

Fasori szolgálói csapat

Csoportkép a résztvevőkről és szolgálókról

megőrzése is komoly erőfeszítést igényel.

Számomra nagyon bátorító volt hallani, hogy a szeretetnyelvet még a demencia sem tudja megtámadni. De nagyon körültekintően kell használni, fontos jól megismerni a gondozottat, hogy valóban szeretetként élhesse meg a jelenlétünket.

Kurgyisné Balla Zsuzsanna, a Schweitzer Otthon lelkéze

Bartal Zsuzsanna, az Angyalföldi Egyházközség diakónusa a gyülekezeti diakóniában megélt örömeiről és nehézségeiről beszélt.

Az alkalom szeretetvendégséggel zárult, amely lehetőséget teremtett a kötetlen beszélgetésre, egymás megismerésére és az elhangzottak továbbgondolására.

Szeretettel hívjuk a diakóniába szolgálni tette kész

Az alkalom szeretetvendégséggel zárult

testvéreinket, akik szeretnék hasznosan tölteni szabad idejüket! Várjuk azokat, akik szeretnének másokat felüdíteni.

Szolgálataink: idősek látogatása otthonukban, intézményekben, szeretethíd, templomtakarítás, adventi szeretetvendégség szervezése, házi térszakészítő műhely, adománygyűjtés, autós szolgálat.

A Fasori Diakónia vezetője Szombatiné Kovács Margit, de lehet jelentkezni a lelkesi hivatalban is.

Toronyiné Zsuzsa

„LEGYÜNK KÖRNYEZETÜNK ÉLŐ BIBLIÁJA!”

Presbiteri lelki hétvége az SDG Konferenciaközpontban

A Magyarországi Református Presbiteri Szövetség évi két konferenciát tart: tavasszal Berekfürdön, ősszel Balatonszárszón. Ebben a ciklusban a misszió és az imádság került a fókuszba. A novemberi alkalom a Biblia imádságos olvasásáról szólt. Aki ezt megérintett, és tapasztalataikat szeretnék másokkal is megosztani, az alábbiakban foglalmazták meg gondolataikat a fasoriaknak.

Derűs, mosolygó arcok köszöntek vissza, amikor az aulába beléptünk. Presbiterek, presbitercsaládok sokasága gyülekezett egybe azért, hogy erősödjének, gazdagodjanak hitükben, kapcsolataikban. Ez az országos konferencia ebben az évben is mindenki számára nyitott volt. Nemcsak a presbiteri szövetség tagjai, illetve presbiterek vehettek rajta részt, hanem gyülekezeti tagok – így mi is. Igék által „kinyomdokolt” mederben valósulhatott meg a háromnapos program.

Az egyik **áhitat** az emmausi tanítványokról szólt, amelyben az Úr Jézus megtörte a kenyeret, és ekkor az asztalközösségben felismerték őt: megnyílt a szemük. A mi szemünket is Ő nyitogatta: hitre és engedelmes cselekedetekre indítva.

Egy másik **igehirdetésben** az etióp kincstárnok megtéréséről hallottunk, aki kereste Istent, ezért kérdéseket mert megfogalmazni. Bízott az Úrban, megvallotta hitét, és meg is keresztelkedett. Istennel való kapcsolatunk öröms megtalálását és szüntelen ápolását mi is fontosnak tartjuk. Ebben a kapcsolatban válik nyilvánvalóvá, hogy teremjük is a Lélek gyümölcsét.

Ahogy Pál apostol megszólította tanítványát, bennünket az **előadás** ugyanúgy: „De te maradj meg abban, amit tanultál,

Dicsőítés

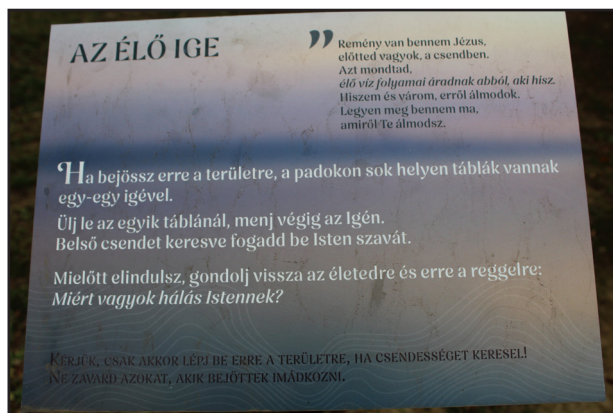
és amiről megbizonyosodtál, tudván, kiktől tanultad, mivel gyermekségedtől ismered a szent írásokat, amelyek bölcsésé tehetnek téged az üdvösségre a Krisztus Jézusba vetett hit által” (2 Timóteus 3,14-15). Teljesebb életre és boldogságra törekvő emberek lévén itt sokkal többről, nagyobbról: az üdvösségről hallunk. Számunkra Isten kijelentése ez. Szinte az egész Biblia erről szól, erre mutat. Jézus Krisztus megváltó munkája nyomán van üdvösségünk. A mi teremő Istenünk szólítgat, hívogat minket a Szentírás lapjain, az élő Igén keresztül, igehirdetéseiben. De imádkozunk is azért, hogy az Ő kijelentése során megszólítható állapotban találtsunk, hogy megragadjon bennünket az Ő szava, hogy a Szentlélek elvégezze bennünk meg-elevenítő munkáját. Az Isten embere felkészített legyen – írja az apostol. A Szentírás imádságos olvasására felkészítő előadásban is elhangzott: zajos világban élünk. Fontos tehát az **elcsendesedés** az Úrral történő találkozásokról, a Vele való beszélgetés során. Hol van a mi belső szobánk, ahol ez és az olvasás is megvalósulhat? Boldog, aki felolvassa, és boldogok, akik hallgatják – idézhetjük a Szentírást.

Az előadás végén – feladatul – egy bibliai

képre kaptunk meghívást a szántóföldbe elrejtett kincsről. „Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember, miután megtalált, elrejt, majd örömeiben elmegy, eladja mindenét, amiye van, és megveszi azt a szántóföldet.” (Máté 13,44) Érdekes, számunkra is kicsit újszerű módon végeztük el a kép, a történet, az üzenet lelki feldolgozását, az imádság megfogalmazását. Ehhez ott

helyben először elvonatoztattunk a környezet képeitől és hangjaitól, másodszor úgy engedtünk az Ige adta képeknek és gondolatoknak, hogy a lelkipásztor kérdéseihez, utasításaihoz igazodtunk. Miután egy halk szelíd hang újra közel hozta hozzánk a történetet, megjelenhetett előttünk a szántóföld képe. Mi mindent ad ez a föld – kérdezhettük –, mi a mindened, mi a kincs... Önvizsgálatunk elvégzése nyomán juthattunk el a Szentlélek vezetete csendes imádságunkig, hogy kiöntsük szívünket az Úr elé.

A **csoportos foglalkozások** lehetőséget teremtettek ennek folytatására. Elmondhattuk egymásnak, milyen kegyelmet kaptunk, miben tapasztaltuk meg Isten jelenlétét, valóságát, személyes vezetését, nekünk szánt akaratát. Mindenki hozzátett valami olyan gondolatot a beszélgetéshez, amely ráirányította a figyelmünket azokra a dolgokra, amit ugyan már tudtunk, ismertünk, de talán abban a megvilágításban hangsúlyosabbá vált, erősebben hatott ránk. Így került szó a Káté-kérdések ismeretének fontosságáról, **így döbrentünk rá arra, hogy igeolvasásunknak akkor lesz igazi értelme, ha a Bibliára, annak minden szavára úgy tekintünk, hogy ez ne csupán informáljon, hanem transzformáljon bennünket.** (Egyik csoporttársunk számára ez a gondolat nagyon hangsúlyossá vált, mikor a

Imaséta

mátraházai református üdülő falán elolvasta. Jó, hogy velünk is megosztotta!) Az idősebb testvérek életbölcssége, tapasztalata sokakat indított arra, hogy elgondolkozzanak azon: mi az én feladatom Isten elhívása szerint. Megfogalmaztuk azt is, hogy az imádság nem egyenlő azzal, hogy mi beszélünk Istennel, hanem annak is meg kell teremteni a lehetőségét, hogy Ő beszéljen hozzánk. Az előadáson is elhangzott, hogy jó, ha van erre az otthonunkban egy „szent”, elkülönített hely.

A csoportmegbeszélések igazi értékét az jelentette, hogy az élő Ige közelében milyen hamar testvéri közösséggé tud formálódni az addig „idegen” csoporttársak együttese. Bizalmas mozzanatokat is megosztottunk saját életünkéből. A betegségek, nehézségek, veszteségek elhordozhatóvá váltak, a megélt örömek pedig közös örömökké lettek.

Az életünkben kínalkozó missziói lehetőségekről, így a munkahelyi bizonyosságtételekről is megjegyezték néhányan, hogy ahhoz legtöbbször nagy bátorság szükséges, de presbiterként mindig készen kell lenni a szolgálatra.

A presbiterre válás lelki útjáról szóló **tanítás** igei alapja a Máté 4,18-22 volt – Jézus elhívja első tanítványait. Megnéztünk egy erről készült kisfilmet is. Interaktív mó-

don gondolkodtunk, elméltünk most is: a képeket és hangokat szolgálták ehhez segítségül. Először úgy érezhettük, hogy az elhívás a csúcspont, pedig ez csak a folyamat kezdete. **Arra kaptunk elhívást, hogy kövessük Őt, készek legyünk megtenni, amit kér tőlünk, lássák meg bennünk a Krisztust, és rajtunk keresztül találkozzanak az élő Igével. Legyünk környezetünk élő Bibliája!** Legyünk emberhalászok! Mindenki valakinek az embere, emberhalásza, te is hordozol valakit, téged is hordoz valaki. A mindenkor jelenben pedig tanuljunk meg mindenkitől tanulni: Jézustól gyakorlással, egymástól kitartással.

A Szentlélek vezetését látjuk abban, hogy a presbiteri szövetség olyan találkozót készített elő, amely sokakat hatékonyan be tud vonni e mostani megújulási folyamatba.

Az **igei alkalmak** és a **megbeszélések** egymásra épülve, más programokkal is harmonizálva valósultak meg. Az esti áhítatot mindig zenés **dicsőítés** előzte meg. Az énekek között bibliaolvasás és imádság hangzott – szolgálók sokasága által.

Az újszerű megközelítések sorába beleillett egy **interaktív kiállítás** megtekintése. Farkas Attila szobrászművész *Tizenkét kereszt* című vándorkiállítására sokan rácsodálkozhattunk. A vele való beszélgetés során átértük, hogy a kereszt mindannyiunké, a reformátusoké is. Sokkal több mint szimbólum. A Szentírás lényegére mutat: a legfontosabb evangéliumi üzenetet fejezi ki. Jézus Krisztus megváltó szeretettel szeretett bennünket, meghalt és feltámadott a halálból. **Az alkotó elmondta: célja az volt, hogy találjuk meg a körülöttünk jelenlévő keresztet mind a mindennapi világunkban, mind a személyes életünkben.**

Az esténkénti **fórumbeszélgetések** részt-

vevői a gyülekezetépítés bevált gyakorlatait tették közkinccsé. Szó esett a konfirmáció kérdéseiről: a felkészítés, a fogadalomtétel, majd a betagozódás gyülekezeti és családi vonatkozásairól. Meltatták a táborozások, az ifjúsági találkozók, a Ráday-napok jelentőségét.

Az úrvacsorát megelőző **imasétánk** kicsit különbözött a tavaly novemberitől. Akikkel már az előző évben is részt vettünk e programon, emlékezhettünk a „tyúkanyóra”, amely akkor épp romokban pihent. Idén

augusztusban, amikor azon elméltünk, hogy válságban van-e az egyházunk, már jobb képet mutatott, a padok is megújultak. Mostanra pedig az imasétára felkészítettnek találtuk. Padokra rögzített kis táblákon olvasható Igék szólítottak meg, és vezettek bennünket ebben a sétában. Középen pedig ott állt kikerülhetetlenül Megváltónk keresztre. Ide járulhattunk, itt mondhattunk hálát és köszönetet e három nap áldásaiért, ígéreteiért és a szívünkre helyezett Igéiért. Ezekre az Igékre tekintve kérhettük a mi Urunktól, hogy Szentleke

ereje által forgothassuk örömmel, vágyakozva, kíváncsian, nyitottan és hűséggel a Szentírást. Olyan testvéreket, vezetőket, lelkészeket és munkatársakat kérhettünk Tőle, akik nagy bátorsággal és bölcsességgel szolgálnak közöttünk, Isten beszédét hirdetik alkalomról alkalomra. Otthonunkban is mindig megköszönhetjük, hogy nem vagyunk egyedül, nem vagyunk magányosak, hiszen Ő maga ígérte meg: „*én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig*” (Máté 28,20).

Dévai Józsa Gábor és Dévai-Józsáné Furuglyás Márta

**Krisztus keresztre,
Farkas Attila alkotása**

TÖBB GENERÁCIÓ TALÁLKOZIK A FILMKLUBBAN

Hogyan tudunk betekinteni a másik ember élettörténetébe, helyzetébe? Miért ezeket a filmeket vetítik? Mit jelent a „felöltözések” kifejezés? Ezekről is kérdeztem Krisztován Márton lelkészt.

- Egy éve indult a filmklub a Fásorban, eddig 15 alkalom volt. Honnan jött az ötlet és kik a szervezők?

- Többen arról beszélgettünk, hogy a gyülekezetnek szüksége lenne olyan közösség-építő alkalomra, ahol a hangsúly azon van, hogy megismerjük egymás gondolatait, véleményét. Különösen Berzsák Zoltán testvéremben, és bennem volt erős a vágy arra, hogy ezt a kezdeményezést felvállaljuk. Bátorított a filmklub indításában az is, hogy gimnazista koromban az anyagyülekezetemben szintén vezettem filmklubot.

- Széles a paletta, többféle műfaj és téma előkerül. Milyen szempont szerint szokták kiválasztani a filmeket?

- Alapvetően két végletet szeretnénk elkerülni. Nem szeretnénk, hogy az alkalmak csak az ún. művészfilmek rajongóit vonzzák. Fontos számunkra, hogy érthető és élvezhető alkotásokat nézzünk meg együtt. A másik véglet, ami a legtöbb gyülekezeti filmvetítésnél előfordul, hogy csak keresztyén filmeket tekintenek meg. Szeretnénk az érdeklődőkkel együtt megtapasztalni, hogy minden alkotás tartalmazhat olyan gondolatot, ami segít más megvilágításban látni önmagunkat és a világunkat. Teológiailag nagyon fontosnak tartjuk, hogy keresztyénként ne szakadjunk el attól a kultúránktól, amelyben élünk. A filmválasztásban sok segítséget kapunk gyülekezeti tagoktól.

Zoltánnal szoktuk megszűrni az ajánlásokat, és mi is keressük, számunkra mely alkotások gondolatébresztőek.

- Miért fontos, hogy nem „keresztyén filmeket” is vetítetek?

- Két igét szeretnék idézni. Pál apostol írja: „...ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetre méltó, ami jó hírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe!” (Fil 4,8) és szintén az apostol mondja a következőt: „...mindent vizsgáljatok meg: a jót tartsátok meg, a gonosz minden fajtájától tartózkodjatok!” (1Thessz 5,21) Fontos számunkra, hogy keresztyénként helyesen viszonyuljunk a kultúránkhoz. Az általános reakciónk hívként az, hogy mindentől elhatárolódunk, ami számunkra ismeretlen vagy idegen. Így viszont elveszítjük a kapcsolatot a valósággal, a környező világgal. Ez pedig azért probléma, mert a küldetésünk elvégzésében, az evangélium hirdetésében is akadályoz minket. Pontosan ezért szeretnénk együtt keresni mindazokat a kérdéseket és gondolatokat, amelyeket lehet, hogy nem hívő alkotók tesznek fel, de mégis segíteni tudnak minket abban, hogy egymáshoz és Istenhez kapcsolódjunk.

- Van valami, ami összekapcsolja a különböző alkotásokat?

- A filmklub elindítása óta igyekszünk úgy válogatni filmeket, hogy azok együtt egy sorozatot alkossanak. Lazán kapcsolódnak egymáshoz, de általában az a közös bennük, hogy ugyanolyan hozzáállást igényel a különböző filmek megértése.

- Mit jelent a sorozat neve, a „Felöltözések”?

- Egy haszid történetben olvastam Smuel rabbiról, akitől sokan kértek tanácsot. Smuel a rengeteg beszélgetés végére egészen megizzadt. Amikor inasa új inget adott neki, megkérdezte, miért izzadt meg annyira a beszélgetésekben. A rabbi így felelt: Ha egy nap 25 ember kéri a tanácsomat, az azt jelenti, hogy nekem 25-ször le kell vetközzem a saját életemet, hogy az ő életüket felöltözhessem. Azért, hogy átérezzem, miben vannak. Ha viszont megértettem a helyzetét, vissza kell öltözzek a saját életembe, hogy tanácsot tudjak neki adni. Ez a sok levetkőzés és felöltözés izzaszt meg engem. Úgy tapasztaltuk, hogy a gyülekezetben, ahol rendhagyó módon egyszerre több generáció is jelen van, szükség van arra, hogy segítsük a különböző korú és gondolkodású emberek kapcsolatépítéseit. A fiatal nem érti az időst, és az idős sem érti a fiatal. Ezért azt szerettük volna, hogy olyan filmekről beszélgessünk, amelyben „gyakorolhatjuk” a másik ember élettörténetébe való betekintést, a vele való együttérzést. Bízva abban, hogy ez minket is nyitottabbá tesz egymás felé.

- Milyen élettörténeteket, helyzeteket, társadalmi problémákat közvetítenek az egyes filmek?

- Az általunk eddig megtekintett filmek nagyon különböző élethelyzeteket mutatnak be. Nem szeretnénk, hogy a filmek alapján az érdeklődők úgy érezzék: mindig ugyanazokat a témákat járjuk körül. Foglalkoztunk már a gyűlölettel, az igazság utáni szomjúsággal, megbocsátással, őszinteséggel, önkritikával, és még sok minden mással.

- Hívóként hogyan gondolkodunk ezekről a dolgokról? Hozzásegít-e a filmklub,

hogyan a válaszainkat megtaláljuk?

- Gyakori kísértésünk leegyszerűsíteni az életet. Úgy gondolunk például egy nehéz élethelyzetre, hogy azzal megoldódik, ha imádkozom érte. Sokszor egymásnak is csak ennyit mondunk: imádkoztál-e már érte? Holott a szívünk mélyén tudjuk, hogy az imádság is nagyon sokszor tusakodás. Nehezen hordozzuk el a másik ember életterheit, ezért inkább gyors megoldásokhoz nyúlunk. Klisékhez és egyszerű válaszokhoz. Egy film megtekintésekor lehetőséget kapunk arra, hogy behelyezkedjünk olyan emberek történeteibe, akiknek vagy nagyon hasonló, vagy egészen más jellegű kérdéseik és problémáik vannak, mint nekünk. Viszont a filmek esetében ez az együttérzés biztonságos, hiszen a film vége után visszatérhetünk a saját életünkbe.

- Az alkalom rövid bevezető gondolatai és a beszélgetés a végén hogyan segíti a résztvevőket, hogy megértsék az üzenetet, önmagukat és egymást?

- Nagyon fontos kiemelni ezt a részét a filmklubnak: a beszélgetés segít a nehéz történetek okozta feszültséget és a terhes érzéseket megfogalmazni és letenni. Filmekről nagyon könnyű beszélgetni, hiszen mindenki szereti őket. Ami viszont kihívás, hogy nehezen viseljük el, ha valakinek más a véleménye, olvasata, mint nekünk. Éppen ezért a filmklubon ezt is gyakoroljuk: a véleményünk megfogalmazását és mások véleményének elfogadását.

- Kiket vártok a filmklubba és kiket szólít meg?

- Egyszerű válasznak tűnhet, de valóban így van: mindenkit várunk. Az elmúlt másfél év során a résztvevők között elkezdett kialakulni egy mag, amiért hálásak vagyunk. Nagyon

vegyes a csapatunk: nyugdíjasok és ifisek is jönnek. De gyakran találkozunk olyan érdeklődőkkel is, akik csak az interneten látták a hirdetést, és szívesen eljöttek, pedig más gyülekezeti kötődésük még nincs. A fiatalok is szívesen hívogatják a barátait. A filmklub küszöbalkalomnak tekinthető. Ez azt jelenti, hogy mivel nincsenek liturgikus keretei (pl. imaközösség), ezért azokat is meghívhatjuk rá, akik nem jönnének el egy bibliaórára vagy istentiszteletre. A beszélgetés nyitottsága miatt nem is szeretnénk kizárni azokat, akik keresőként érkeznek meg közénk. Így illeszkedik ez az alkalom a gyülekezet missziójába. De legfontosabb célunk csak az, hogy tanuljunk meg egymással őszintén beszélgetni, és ezáltal közösséget építeni.

- Milyen visszajelzéseket kaptatok?

- A résztvevők általában pozitívan értékelik az alkalmakat. Vannak, akik a filmklub indításakor még csak a filmet nézték meg, de a beszélgetésre nem maradtak. Ma már azonban a teljes alkalmon részt vesznek, mert megtapasztalták, hogy a beszélgetés sok mindent segíthet másképp értelmezni. Néhányan otthon szokták megnézni a filmeket, és valamilyen más gyülekezeti alkalmon osszák meg élményeiket velünk. Persze az is előfordult már, hogy valaki megbotráncozott egy-egy filmen, amelynek a nyelvezete vagy más jellemzője számára nehezen elhordozható volt. Ezen a téren természetesen minden ember eltérő ingerküszöbvel rendelkezik. Ezért is szoktuk előre meghirdetni a filmet, hogy az érdeklődő tájékozódni tudjon a film kapcsán.

Halász Kinga

*„Az Úr pedig a Lélek; és a hol az
Úrnak Lelke, ott a szabadság.”*

(2Kor 3:17)

„A HÉT ELEJI LELKI TRÉNINGEM”

2012 tavaszán még nem költözködtünk be jelenlegi lakásunkba, de már egyre többet tartózkodtam itt az átalakítási munkálatok végzése céljából. Sőt a „harangszónyi” távolságban lévő fasori templomban is egyre gyakrabban megjelentem. Így történt Húsvétkor is, amikor egy régi, a pestszentlőrinci gyülekezetemből ismert asszonytestvérrel találkoztam. A rá következő hétre ő hívott meg a keddi, délelőtti bibliaóra. Eljöttem.

Nagyon alkalmas lett nekem az időpont. Akkoriban keddenként unokáimhoz utaztam vidékre a déli vonattal, sokszor több napos ott tartózkodásra. A délelőtti lelki tréning jó indítás volt a következő napok feladataira.

A Végh Tamás vezetésével tartott bibliaóra nagyon nekem való volt. A választott, legtöbbször a nehezebb, az ószövetségi napi ige magyarázatát tartalmazó beszélgetés követte. Tulajdonképpen fasori „újoncként” itt kerültem befogadó, jó közösségbe. A korosztály is hozzám való volt, hisz én abban az évben töltöttem be 70. évemet. Azóta az unokák felnőttek, a legidősebb a 25. évet tölti be hamarosan, de az ötödik, a legkisebb is nagykorú, választó polgár lett idén. Unokázni már nem utazom keddenként, a bibliaóra viszont változatlanul a hét eleji lelki tréningem maradt.

A 12 év alatt sok szép, hasznos órát töltöttünk el együtt szép korú

testvéreimmel. Személyi változás persze jócskán volt: Végh Tamás nyugdíjba vonulása után a bibliakör vezetését Pataki András Dávid lelkipásztor vette át, s vezeti azóta is fiatalos lendülettel, a nehéz igeszakaszok magyarázatában briliáns tárgyi tudással. S kegyelettel emlékezünk az évek során elhunyt testvéreinkre; példák ők előttünk a hűségben, a gondok, betegségek között is kitartó, állhatatos hitükben. A Covid-évei is ritkították sorainkat, akkor hiányzott talán a legjobban a személyes találkozás, az egymásra figyelő közösség. Ha megfogyatkozva is, de él, ma is működik a keddi, délelőtti bibliaóra. A járványos évek pedig hoztak egy újdonságot: az online részvétel lehetőségét. Bibliai közösségünk a skype-kapcsolattal különlegesnek számít. A templomban jelenlévő résztvevők mellett bárki bekapcsolódhat a közvetítésbe.

Hogyan ajándékoz meg a keddi, délelőtti Bibliaóra?

A délelőtti lelki tréning jó indítás a napi feladatokhoz

A választott, legtöbbször a nehezebb, az ószövetségi napi ige magyarázatát tartalmazó beszélgetés követi

Online részvétel lehetősége

Bibliai közösségünk a skype-kapcsolattal különlegesnek számít

A templomban jelenlévő résztvevők mellett bárki bekapcsolódhat a közvetítésbe

És nemcsak hallgatója, nézője, hanem aktív hozzászólója lehet beszélgetéseinknek.

A képernyőn látjuk, halljuk egymást. Imaközösségünk is teljes értékű. Nem a technikát dicsérem, hanem annak hasznos voltát, hogy beteg, még ágyhoz kötött testvéreink is részesei lehetnek a lélekemelő igei alkalomnak.

Nagymamák, nagypapák, és délelőtt szabad órával rendelkező fiatalabbak is! Várunk titeket, jöjjetek! Találkozunk az Ige mellett, a Szentháromság Isten jelenlétében,

befogadó emberi közösségben!

Unokák! Segítsetek a nagyiknak! Egy még alkalmas laptopot, számítógépet állítsatok be a számukra, ha szeretnének bekapcsolódni csoportunkba, de testi állapotukban ez már nehézséget okozna. A bekapcsolódáshoz szükséges skype-címet Pataki András lelkipásztortól, de bármelyikünkől megkaphatjátok.

Várunk szeretettel!

A bibliaköri közösség nevében:

Széplaki György

ÜZENET

...várjuk az igazság reménységét.
(Gal 5, 5)

Dr. Széplaki György rovata

Az alábbi képen látható dobozkát egy kolléga-házaspártól kaptam karácsonyra évekkkel ezelőtt. Apró ígés-lapokat rejtett, pontosan 100 darabot. A Karácsonyt követő évben naponta nyitogattam, elolvastam a „nekem szóló” sms-eket. Léleképítő hatása volt. Mindig gondosan alulra tettem az elolvasottat. Amikor a végére értem, a nyár közepéig a polcomon pihent, majd feladatot kapott.

SMS-láda

A gyülekezeti táborba magammal vittem, és a csoportom tagjainak jutott egy-egy sms a tábor zárásakor. Jó volt, több alkalommal is megismételtem az elmúlt években. A napokban újra kézbe vettem a dobozt, 20 darab még ott várakozott benne. Az elsőt most közre adom. Legyen közös adventi üzenetünk!

„Mert mi a Lélek által, hitből várjuk az igazság reménységét.” (Gal 5,5)

A TEREMTETT VILÁG DICSÉRI AZ URAT

145. zsoltár (Isten kegyelme és igazsága az ő országában)

¹Dávid dicsérete. Magasztallak téged, Istenem, királyom, áldom nevedet mindörökké.

²Mindennap áldalak téged, dicsérem nevedet mindörökké.

³Nagy az ÚR, méltó, hogy dicsérjék, nagysága felfoghatatlan.

⁴Nemzedékről nemzedékre dicsérik műveidet, hirdetik hatalmas tetteidet.

⁵Fenségeden, ragyogó dicsőségeden és csodálatos dolgaidon én is elmélkedem.

⁶Elmondják, hogy milyen félelmetes a hatalmad, én is felsorolom nagy tetteidet.

⁷Áradoznak, emlékezve nagy jóságodra, és örvendeznek igazságodnak.

⁸Kegyelmes és irgalmas az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy.

⁹Jó az ÚR mindenkihez, irgalmas minden teremtményéhez.

¹⁰Magasztal, URam, minden teremtményed, és híveid áldanak téged.

¹¹Elmondják, hogy országod milyen dicsőséges, és beszélnek hatalmadról,

¹²megismertette az emberekkel az ÚR hatalmas tetteit,

országa ragyogó dicsőségét.

¹³Országod örökkévaló ország, uralkodásod nemzedékről nemzedékre tart.

¹⁴Támogat az ÚR minden elesettet, és fölegyenesít minden görnyedezőt.

¹⁵Mindenki várakozva néz rád, és te idejében adsz nekik eledelt.

¹⁶Kinyitod kezedet, és kielégítesz minden élőlényt kegyelmesen.

¹⁷Az ÚRnak minden útja igaz, és minden tette jóságos.

¹⁸Közel van az ÚR mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja.

¹⁹Teljesíti az istenfélők kívánságát, meghallja kiáltásukat, és megsegíti őket.

²⁰Megtartja az ÚR mindazokat, akik őt szeretik, de a bűnösöket mind elpusztítja.

²¹Az ÚR dicséretét hirdeti ajkam, áldja örökké minden ember az ő szent nevét!

(Református Új fordítású Biblia)

TALÁLÓS KÉRDÉSEK

Fejtörők és találós kérdések gyermekeknek

Kedves Gyermekek!

Karácsony ünnepén Jézus Krisztus születését ünnepeljük.

Őt imádhadjuk, neki hódolhatunk. Éppen úgy, mint réges-régen a napkeleti bölcsek, akik hosszú utat tettek meg, hogy találkozzanak a Királyok Királyával: Jézussal.

Olvassátok el Máté evangéliumának 2. fejezetéből az 1-12. igeszakaszt, amiből megtudhatod hogyan történt mindez.

Érdekes azért is olvasni, mert ez a tudás segítséget nyújthat a kvíz kitöltéséhez is.

Áldott Adventet és Karácsonyt!

Szeretettel:

Klaudia néni

ADVENTI-KARÁCSONYI KVÍZ

1. Mit jelent az advent?

- a) várakozás
- b) ünnep
- c) eljövétel
- d) csend

2. Melyik angyal vitte hírül Máriának, hogy Jézus meg fog születni?

- a) Mihály
- b) Gábrriel
- c) Uriel
- d) Rafael

3. Mit vittek ajándékba a napkeleti bölcsek?

- a) tejet, vaját, kenyeret
- b) aranyat, ezüstöt, pénzt
- c) pelenkát, cumisüveget, takarót
- d) aranyat, tömjént, mirhát

4. Mi volt a napkeleti bölcsek neve?

- a) nem tudjuk, a Bibliában nincs benne
- b) Gáspár, Menyhért, Boldizsár
- c) István, József, Barnabás
- d) Sadrak, Mésak, Abéd-Negó

5. Hogyan találtak oda Jézushoz a napkeleti bölcsek?

- a) angyal segítségével
- b) iránytű segítségével
- c) csillag segítségével
- d) térkép segítségével

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés készített, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a Heidelbergi Kátének történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapjára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb taglalás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi, valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

A Heidelbergi Káté harmadik részével, az imádkozásról szóló kérdésekkel foglalkozunk. A mi Urunk Jézus Krisztustól tanult ima – Kálvin János értelmezésében – közösségi ima, amit vagy együtt mondanak a tanítványok, vagy az egyén úgy mondja, mint a közösség egyik tagja. Az Úri ima mély tartalmú, művészi formájú, az ősegház istentiszteletének liturgikus eleme, modell az imádkozó gyülekezet és imádkozó egyének számára egyaránt.

Ablonczy Dániel egy balesetes történetet idéz, amelyben valakit autóval elütöttek az utcán. A mentőkkel érkező orvos látja, hogy az elütött ember haldoklik. Pap kellene, de mire kiérne, már minden késő lenne. Egy bizonyára hitben járó leány azonban odatérdel, és mondani kezdi az Úri imát. A haldokló ember is mondja utána. És a körülállók egyszer csak azt látják, hogy az arcát valami különös fény ragyogja be – aztán elpihen örökre. Számára kinyílt egy kapu, és felragyogott előtte az örökké-

valóság fénye. Ez a fény minden Úri imát elmondó számára felragyoghat...

Ennek fényében olvassuk most el a 46. Úrnapja kérdéseit, feleleteit és az ezekhez fűződő gondolatokat!

Miért parancsolja Krisztus, hogy Istent így szólítsuk: „Mi Atyánk”?

Azért, hogy mindjárt imádságunk kezdetén Isten iránti gyermeki félelem és bizalom ébredjen bennünk. Ez imádkozásunk fundamentuma, mert Isten Krisztus által Atyánkká lett, és amit tőle hittel kérünk, sokkal inkább megadja nekünk, mint szüleink, akik nem tagadják meg tőlünk a földi jókat.

Miért teszi hozzá: „aki a mennyekben vagy”?

Azért, hogy Isten mennyei felségéről semmi földi dolgot ne gondoljunk, és minden testi-lelki szükségünk kielégítését az ő mindenhatóságától várjuk.

A Miatyánk a Jézus tanítványi közösségébe tartozók imája. A megszólításban benne van, hogy a mi Atyánk a Jézusé is, meg az enyém is. Isten mindenkinek az Atyja, aki hisz Krisztusban. Az ember, ha újjászületik – írja Szathmáry Sándor –, Istennel új kapcsolatba kerül, és új módon szólítja meg Őt. Jézus tehát az új ember imáját mondta el és adta nekünk, mely Isten új megismerésével kezdődik. Ezért énekeljük a pünkösdi énekben: „*Taníts téged meg-*

ismernünk, Istent atyánknak neveznünk” (541. ének). Isten Krisztus által Atyánkká lett. Fekete Károly megfogalmazásában Ő az, akit elhagytunk, de magunktól nem találtunk volna vissza Őhöz. Jézus tudja az utat, ezért Ő viszi vissza tanítványait, gyülekezetét az Atya elé. Közösséget vállal velünk az elsőszülött Fiú: a visszaütést nem ismerő a visszaütőkkel, a Szeretet a gyűlölködőkkel, a Békesség Fejedelme a háborús bujtogatókkal, a bombagyárosokkal és az új ordas eszmék lovagjaival. Csodálatos, hogy mégis velünk mondja: Mi Atyánk! Nem kiérdemeltük, hanem kaptuk ezt a megszólítást.

Ezzel a megszólítással párbeszéd kezdődik. Bolyki János szerint a gyermek beszélgetése ez az Atyával, aki előtt feltárja lelkét, kéréseit, akinek hálát mond, akihez bizalommal fordul mindenben. Református kegyességi gyakorlatunkban így a Miatyánk imádkozása közben tanulunk meg imádkozni – de próbára tevő idők keltenek, hogy felfedezzük: kincset hagyott ránk örököül Krisztus, amikor megtanította tanítványait az Úri imára.

Az Úr Jézus így nevezte Istent: az én mennyei Atyám. Ez, hogy mennyei, nem térbeli távolságot, hanem minőségi magasabbrendűséget jelent – tanítja Szűcs Ferenc. Az imádkozó azonban tudja – teszi hozzá –, hogy ez az Atya titkon jelen van, azaz a mennyek országa közel jött, minden láthatót betölt és átölel a Krisztus által.

A „*Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy*” megszólításban tehát egymás mellé kerül a föld és a menny, a lent és a fent, a Mindenható abszolút távolsága és az Atya abszolút közelsége. Ez a keresztyén istenkép lényege: Isten a legnagyobb és mégis elérhető.

Istenre az atyaság képét már az Ószövet-

ség is alkalmazta – mondja Ravasz László –, éppúgy, mint az emberre a fiúságét. Ahogy Jézus megszólítja Istent, új kijelentést közöl: a mi Istenünk Jézus Krisztus mennyei Atyja. Jézusban új üdvkorszak kezdődött, egy új szövetség lépett életbe, egy új „tulajdonná tett nép” állott elő, amelyik Jézusban felismerte a Messiást, és hit által belépett az ő országába. Ez az ország a menny, amelyben megjelenik Isten hatalma, bölcsessége, jósága és szentsége, s megvalósul az Ő királysága.

Mindez nem földi valóság, mert a föld a bűnnek és boldogtalanságnak a hazája, hanem annak éppen ellenkezője, az, ami örök, tökéletes és boldog. A mennynek Ura, teremője és kormányzója, védője és ajándékozója Jézus Krisztus mennyei Atyja, aki a mi Atyánk is.

Csiha Kálmán a bűnbánattal hazatérő tékozló fiú példázatán keresztül mutatja be a Mennyei Atyát. Meglátta a fiút, megesett rajta a szíve, elébe futott, átölelte és megcsókolta. Isten mindig ilyen szeretettel vár bennünket, még akkor is, ha sok mindent eltékoztunk a mennyei javakból és a saját lelkünkéből is; nála mindig otthont és szeretetet találunk, mert Ő a Mennyei Édesatya.

Blumhardt látása szerint valójában sohasem léphetsz egyedül az Atya elé, hanem mindig másokkal közösségekben, akiknek hasonló dolgokra van szükségük, mint neked, sőt együtt minden emberrel, akik Isten segítségére és megváltó munkájára várnak. A német teológus tanácsolja: Imádságod mindig az egész sóhajtozó teremtettség kifejezése legyen, hogy annak képviselőjeként állj ott Isten előtt!

Szerkesztette:

Dévai-Józsa Gábor

AZ ÚR SZENTÉNEK SZÉP ÖRÖKSÉGE ÉS HALÁLBÓL VALÓ KISZABADULÁSA

16. Zsoltár

¹Dávid bizonyoságtétele. Tarts meg engem, Istenem, mert hozzád menekültem!

²Ezt mondom az Úrnak: Te vagy az én Uram, rajtad kívül nincs, ami jó nekem.

³A szentekben, akik a földön élnek, és a dicsőségesekben telik minden kedvem.

⁴Sok fájdalmuk lesz azoknak, akik máshoz csatlakoznak. Nem mutatok be nekik vérrel kevert italáldozatot, még nevüket sem veszem ajkamra.

⁵URam, te vagy osztályrészem és poharam, te tartod kezedben sorsomat.

⁶Osztályrészem kies helyre esett, örökségem nagyon tetszik nekem.

⁷Áldom az URat, mert tanácsot ad nekem, még éjszaka is figyelmeztet bensőm.

⁸Az ÚRra tekintek szüntelen, nem tántorodom meg, mert a jobbomon van.

⁹Ezért örül a szívem, és ujjong a lelkem, testem is biztonságban van.

¹⁰Mert nem hagysz engem a holtak hazájában, nem engeded, hogy híved leszálljon a sírba.

¹¹Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobbodon.

FOHÁSZ

Atyám!

Hálás szívvel köszönöm, hogy meghall-

gattál, adtál békességet, bölcsességet.

Kívülről nézem a világot,

szörnyű dolgokat látok.

Háborúk, földindulások.

Éhség, széthúzások.

Pozícióért való acsarkodások.

Szívemben békesség, bizalom.

Kezemet összetéve imádkozom.

Könyörülj meg, Urunk, a széteső világon!

Állítsd meg gyermekeidet, akik rohannak

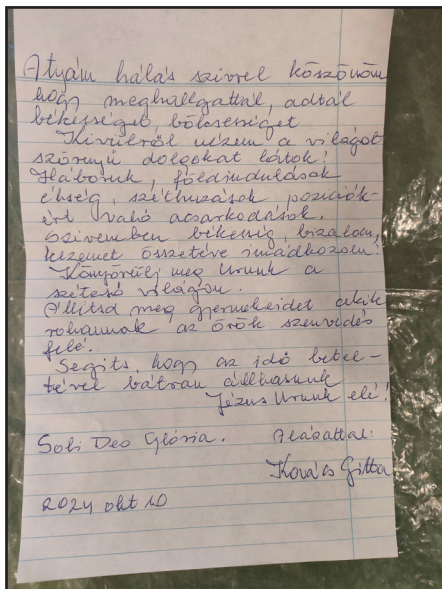
az örök szenvedés felé!

Segíts, hogy az idő beteltével bátran

állhassunk

Jézus Urunk elé!

Soli Deo Gloria!

Aláíratlan: Kovács Gitta

2024. október 10.

Az elmúlt időszakban megkeresztelt gyermekeinkért, akikért fogadalmat tettünk!

Ö. Kovács Márton Ferenc és
Török Dorottya gyermeke
Ö. Kovács Vince

Bagi Márk és
Boros Katalin Anett gyermeke
Bagi Emma Zoé

Gángoly Emil és
Kovács Hilda Szidónia gyermekei
Gángoly Adrienn és Gángoly Vivien

Varga Róbert és
Borbély Vivien gyermekei
*Varga Rubina Vivien és Varga Reina
Nazira*

Nagy Gergő és
Szigeti Zsuzsánna gyermeke
Nagy-Szigeti Zselyke

KARÁCSONYI ÉS ÚJÉVI ISTENTISZTELETI REND

- ◆ December 24-én, kedd
szentesti áhítat 14 óra
- ◆ December 25-én, szerda 10 és 17
órákor istentisztelet úrvacsorával
- ◆ December 26-án, csütörtök 10
órákor istentisztelet úrvacsorával
- ◆ December 31-én, kedden 18 órákor
óévi istentisztelet
- ◆ Január 1-én, szerdán 10 órákor újévi
istentisztelet

JELNYELVI ISTENTISZTELETEK

- ◆ December 25. hétfő 15 órákor
Karácsonyi Istentisztelet és
úrvacsora
- ◆ Január 12. vasárnap 15 órákor
Istentisztelet és hittanóra
- ◆ Január 26. vasárnap 15 órákor
Istentisztelet és Úrvacsora
- ◆ Február 9. vasárnap 15 órákor Isten-
tisztelet és hittanóra
- ◆ Február 23. vasárnap 15 órákor
Istentisztelet és Úrvacsora
- ◆ Március 9. vasárnap 15 órákor Isten-
tisztelet és hittanóra
- ◆ Március 30. vasárnap 15 órákor
Istentisztelet és Úrvacsora

SOROZATOK

- ◆ Hitmélyítő hét február 24-28-ig 18
órákor
- ◆ Felnőtt konfirmációs tanfolyam
2025.január 28-június 1. keddenként
18 órákor

TANÍTÓ ÉS KÖZÖSSÉG- ÉPÍTŐ ALKALMAK

- ◆ Férfi csendesnap 2025. március 1.
szombat
- ◆ Compass tanfolyam 2025. március –
május 10 alkalom

HAVI ALKALMAINK

- ◆ **Gyülekezeti imaközösség** a hónap 2. vasárnapján 8.30-kor
- ◆ **Úrvacsorai istentisztelet** a hónap utolsó vasárnapján 10 és 17 órákor
- ◆ **Férfi bibliaóra** a hónap 3. keddjén 18 órákor
- ◆ **Pénteki pároskör** a hónap 3. péntekjén 18 órákor
- ◆ **Szombati pároskör** a hónap 2. szombatján 17 órákor
- ◆ **Közös bibliaóra** a hónap utolsó péntekjén 18 órákor
- ◆ **Ifjúsági istentisztelet** a hónap 2. vasárnapján 18 óra
- ◆ **Teaház** minden hónap második és harmadik vasárnapján istentisztelet után
- ◆ **Filmklub** hirdetés szerint
- ◆ **Zenés áhítat** minden hónap első vasárnapján 17 órákor

KOLUMBÁRIUM

NYITVATARTÁSI RENDJE

hétfő: szünnap
kedd: 9-13 óráig
szerda: 9-18 óráig
csütörtök: 9-13 óráig
péntek: 9-13 óráig
szombat: zárva
vasárnap: 9-10 és 11-12.30 óráig

Mostani számunkba a fotókat és grafikákat készítették: Aranyos Béla, Dévai-Józsa Gábor, Fehér Marianna, Furoglys Márta, Halász Kinga, Martinecz Nóra, Mottl Gábor, Nagy Réka, Somogyi Péter, Széplaki György. Isten áldását kérve hálás szívvel köszönjük szolgálatukat.

HETI ALKALMAINK

- ◆ **Istentisztelet, gyermek-istentisztelet és gyermekfoglalkozás vasárnap 10 óra**
- ◆ **Babamegőrző 0-3 éves korig istentisztelet alatt**
- ◆ **Siloám imacsoport szenvedélybetegeként hétfő 18 óra**
- ◆ **Bibliaóra kedd de.10 óra**
- ◆ **Gyülekezeti bibliaóra szerda 18 óra**
- ◆ **Baba-mama kör csütörtök ½ 10**
- ◆ **Nyugdíjasok bibliaórája csütörtök 15 óra**
- ◆ **35 felettiek bibliaórája – csütörtök 18 óra**
- ◆ **Fiatalfelnőttek köre péntek 18 óra**
- ◆ **Ifjúsági óra péntek 18 óra**

LELKÉSZI HIVATAL NYITVATARTÁSI RENDJE

lelkészi ügyelettel

hétfő: szünnap
kedd: 10-13 óráig
szerda: 11-13 és 15-18 óráig
csütörtök: 11-13 óráig
péntek: 10-13 óráig

FASORI HARANGSZÓ

a Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5.
www.fasor.hu
E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Szerkesztők: Cseke Hajnalka,
Somogyiné Ficsor Krisztina, Dévai-Józsa Gábor,
Halász Kinga, dr. Széplaki György
Felelős szerkesztő: Cseke Hajnalka
Olvasószerkesztő: dr. Széplaki György
Tördelőszerkesztő: Kovács Dénes
ISSN azonosító: 2939-8886